

Sánchez vol ser investit dimarts per por a Marchena

Si el Suprem no deixés anar Junqueras, això dificultaria l'abstenció d'ERC

El pacte entre Esquerra i el PSOE obre una nova crisi en el govern català

Torra i Aragonès es troben avui, mentre la militància d'ERC valida l'acord

Ramoncita JOIERS
des de 1894

TARRAGONA · Sant Agustí, 21 · Tel. 977 249 743
TORTOSA · D'en Carbó, 14 · Tel. 977 44 16 62 · Cervantes, 10 · Tel. 977 44 44 90

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIJOUS · 2 de gener del 2020. Any XLV. Núm. 15227 - AVUI / Any XLII. Núm. 14097 - EL PUNT

NACIONAL

P6-10

20 de 20

CITA · El Punt Avui reuneix 20 joves que aquest 2020 tindran 20 anys perquè parlin sobre què esperen de la dècada que s'inicia

CRÍTICS · Són escèptics amb la política, esperen treballar del que han estudiat i alerten sobre l'ús de les noves tecnologies

Els 20 joves convocats per El Punt Avui a les instal·lacions de la UVic-UCC ■ ORIOL DURAN

Societat

P16-17

L'hipermercat de Santa Susanna on va tocar la Grossa

La Grossa escampa la sort per tot el país

La major part del primer premi (26845) es va repartir entre Terrassa i Santa Susanna

Successos

P18

La infanticida de Girona va utilitzar 80 pastilles

L'autòpsia confirma la seva versió i avui passarà a disposició judicial

Mobilitat

P15

Embolíc amb les noves targetes de transport

La desaparició de la popular T-10 provoca desconcert entre els usuaris

Uñó
Claudi Uñó
Mestre pastisser

La Riera, 84-86
08301 Mataró (BCN)
Tel. 93 755 24 40
info@pastisseriauno.com
www.pastisseriauno.com

Ampli assortiment de torrons

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Emili Gispert

Audàcia i desconfiança

Si no hi ha cap novetat –i, tal com està la situació política i judicial, no es pot descartar que n'hi hagi–, aquesta tarda el consell nacional d'ERC avalarà la investidura de Pedro Sánchez. Ha de ratificar –o no– l'acord a què han arribat amb el PSOE. Un acord "tancat", segons va dir Marta Vilalta, que gira a l'entorn de tres eixos: el reconeixement que hi ha un conflicte polític entre Catalunya i l'Estat, l'activació de la via política per trobar una solució democràtica a aquest conflicte i l'establiment d'una taula de negociació entre governs que representi el país, amb el compromís que el que s'acordi sigui sotmès a una consulta ciutadana. Això últim Vilalta no ho va dir, però es va filtrar, oh casualitat, després del missatge de Cap d'Any del president de la Generalitat en què afirmava que no hi podia haver diàleg honest sense el compromís de donar la paraula a la ciutadania. Fins aquí el que sabem dels acords entre socialistes i republicans. Què en diu, d'aquest conflicte, el pacte

L'acord es basa més en un acte de fe i en la por del fet que qualsevol alternativa pot ser pitjor, que en el mínim de confiança exigible

entre el PSOE i Podem? Exactament dues línies de les cinquanta planes del programa: "Abordarem el conflicte polític català, impulsant la via política a través del diàleg, la negociació i l'acord entre les parts que permetin superar la situació actual." Són acords suficients per intentar-ho? És cert que, si es vol diàleg, per alguna cosa s'ha de començar. El problema és que el punt de partida és molt débil. Es basa més en un acte de fe i en la por del fet que qualsevol alternativa pot ser pitjor, un govern espanyol de la dreta i la ultradreta, que no pas en el mínim de confiança exigible entre les parts. ERC es mou entre l'audàcia i la desconfiança. Entre la valentia i la temeritat. Se sent obligada a provar-ho, malgrat que té motius sobrats per no refiar-se de Sánchez i l'adverteix que "un nou engany" seria definitiu. Són bases que, certament, no conviden a l'optimisme. D'altra banda, l'anunci de l'acord ha deixat ben clares, per si no ho eren prou, les diferències entre els socis del govern, que s'escriuen amb paraules cada vegada més gruixudes a mesura que s'albiren les eleccions al Parlament.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Ressorgirà de les cendres

Joaquim Fort i Gibert, militant d'ERC, va ser nomenat alcalde de Tarragona dos dies després del cop d'estat feixista del 18 de juliol i va ocupar el càrrec fins al 6 de gener de 1937, quan va ser nomenat comissari delegat de la Generalitat a Tarragona. Acabada la Guerra Civil, va marxar cap a l'exili i, com molts altres catalans arribats amb el *Winnipeg*, va establir-se a Xile, on va morir l'any 1988, cap el final del règim feixista del criminal Pinochet. Amb el restabliment de la democràcia, tot i que sota vigilància militar, lligat a una certa revitalització cultural, una filla de Joaquim Fort va fer-se càrrec fa vint-i-vuit anys d'un antic cinema de Santiago per donar-li un altre impuls. Aquesta dona xilena té un nom i un cognom catalans: Roser Fort. Passat un cert temps, mantenint la programació cinematogràfica fent atenció a pel·lícules d'autor amb una exhibició limitada a Xile fins i tot a la mateixa Santiago, el projecte va ampliar-se i redefinir-se per convertir-se en el Centre d'Art Alameda. Un lloc dirigit per Roser Fort on els nous i vells cineastes xilens hi han

“El Centre d'Art Alameda també va convertir-se en les últimes setmanes en un refugi de persones ferides i intoxicades pels gasos lacrimògens

presentat els seus films, on hi han exposat centenars d'artistes, on hi han tingut lloc *performances* teatrals, on s'han fet concerts de música diversa. Un centre amb trenta treballadors que molts han utilitzat com a plataforma de difusió de les seves expressions creatives. Un espai amb una visió

oberta i comprensiva d'acord amb la idea que la cultura aporta a la societat una perspectiva reflexiva sobre les realitats per contribuir a millorar-les. Arran de la repressió a les protestes d'una multitud de xilens cansats dels efectes d'un liberalisme econòmic que, desenvolupat pel règim de Pinochet i mantingut en democràcia, ha venut el país a les multinacionals i no proveeix de serveis socials als seus habitants, el Centre d'Art Alameda també va convertir-se en les últimes setmanes en un refugi de persones ferides i intoxicades pels gasos lacrimògens llençats pels *carabineros*, també anomenats "pacos". La violència policial també havia causat petits incendis al centre que havien pogut apagar-se. Fins que fa alguns dies, l'edifici va cremar-se a conseqüència del que Roser Fort defineix com un atemptat incendiari. No en queda res, del Centre d'Art Alameda. Però, amb força republicana i resistència antifeixista, la seva directora afirma que el reconstruiran entre tots per continuar contribuint que hi hagi art, cultura, dignitat i justícia a Xile, sempre al cor.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/152tkz>

A la tres

Miquel Riera / mriera@elpuntavui.cat

S'hi atreviran?

La Junta Electoral Central (JEC), un òrgan administratiu electoral format per vuit magistrats del Tribunal Suprem escollits per sorteig i cinc catedràtics de dret, ciències polítiques o sociologia escollits pels partits, més el secretari general del Congrés dels Diputats i el director de l'Oficina del Cens Electoral, pot decidir demà el futur de Catalunya. Així de clar, així de cru, així d'antidemocràtic i així de contrari als desitjos del poble català, que és qui té el dret i la sobirania per escollir el Parlament i, de retruc, el president de la Generalitat.

Demà, aquest òrgan administratiu electoral, que té com a funció primordial "garantir la transparència del procés electoral i supervisar l'actuació de l'Oficina del Cens Electoral", pot decidir, arran d'un recurs presentat pel PP i Cs, inhabilitar el president Quim Torra. Si ho fan, perquè retorçant la llei ho poden fer, una cosa que última-

“Aquest òrgan administratiu electoral que és la JEC gosarà destituir demà el president de la Generalitat? S'accepten apostes

ment agrada molt a les Espanyes, ho faran basant-se en una reforma de la llei pensada per limitar l'acció política del món *abertzale*, que al País Basc també s'hi valia tot anys enrere. És a dir, utilitzaran una escaleta legal de dubtosa constitucionalitat per subver-

tir la legalitat parlamentària catalana. Cert que la decisió de la JEC, un òrgan administratiu electoral, recordem-ho de nou, no seria definitiva perquè es podria apel·lar al Suprem i el Parlament hi tindria alguna cosa a dir, però suposaria un precedent escandalós, un pas més cap a la pseudodemocràcia en què s'ha convertit des de fa temps l'Estat espanyol.

Tot plegat, fem memòria també, per una pancarta demanant llibertat en un edifici públic en període electoral. Com les desenes de pancartes en favor dels presos d'ETA que durant anys havien penjat en període electoral desenes d'ajuntaments bascos i ningú no havia mogut ni un dit per queixar-se ni per denunciar-ho. Deu ser que ara alguns partits polític s'han proposat guanyar mitjançant la guerra bruta legal allò que no han pogut guanyar mai a les urnes. S'hi atrevirà la JEC demà? S'accepten apostes.

De reüll

Anna Balcells

2020

Doncs ja el tenim aquí, l'any nou, rebut amb tota la pompa i la litúrgia habituals. Sobretaula del sopar esperant les 12 campanades i torna la vella discussió de si encetem o no una nova dècada. No ho havíem aclarit ja? Que si s'ha de comptar a partir del 2010, del 2011, que si encara ens falta un any per canviar de dècada... ens reuntem fins al naixement de Crist per trobar-hi explicació.

No ho sé, a mi m'agrada pensar que entrem en la dècada dels vint evocant potser els "feliços vint" del segle passat: la despreocupació del xarleston, la popularització del jazz, l'eclosió d'avantguardes artístiques com el surrealisme... És clar que la dècada de 1920 també va tenir episodis dramàtics, el 155 de Primo de Rivera a la Mancomunitat de Catalunya (quina mania!), la marxa triomfal de Mussolini sobre Roma,

les turbulències de la república de Weimar, el niu on covava l'ou de la serp del nazisme... fins al crac del 29, que va posar punt final a la festa.

Espero que la dècada que acabem d'estrenar (o no) sigui menys convulsa que aquella, tot i que també tenim reptes gegantins per confrontar, començant per l'emergència climàtica. Diuen que, durant les festes de l'any nou, a Moscou han sembrat els carrers de neu artificial per compensar el desembre més suau des de 1886! No sé si és aquest el millor presagi però, malgrat tot, bon any a tothom!

Les cares de la notícia

DIRECTOR GENERAL DE LA LOTERIA DE CATALUNYA

Jaume Torrabadella

Èxit de la Grossa

La Grossa de Cap d'Any, que va anar repartida gairebé a parts iguals entre Terrassa i Santa Susanna, ha tornat a ser un èxit. Va néixer com una alternativa a la Grossa de Nadal i s'ha anat fent popular. Loteries de Catalunya inverteix els beneficis en programes socials.

DIRECTORA DE CINEMA

Lucía Alemany

Cinema realista

La cineasta estrenarà el 10 de gener *La innocència*, la seva *opera prima*, rodada en valencià al seu poble, Traiguera (Baix Maestrat), i interpretada en bona part per gent del mateix poble. La pel·lícula ha passat pel Festival de Sant Sebastià i té set nominacions als premis Gaudí.

ESTUDIANT D'EDUCACIÓ INFANTIL

Neus Bosch

Una dels 20 de 20

És una dels vint joves que aquest any faran vint anys que hem reunit a la Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya per reflexionar sobre com veuen el món, per parlar de les seves inquietuds i de què esperen del futur. Una interessant conversa a vint veus.

EDITORIAL

Escepticisme davant la investidura

La presidenta del Congrés, Meritxell Batet, té previst convocar avui el ple per investir Pedro Sánchez com a president del govern espanyol, ja que pressuposa que el consell nacional d'ERC que se celebra aquesta tarda avalarà l'abstenció i, per tant, la investidura serà possible en la segona volta que se celebraria el dia 7 de gener, el mateix dia, per cert, en què el Tribunal Suprem ha de decidir si accepta que Oriol Junqueras té immunitat, com ha dictat el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, o no. La investidura, doncs, tindrà lloc des de dissabte i fins dimarts, en plena festa de Reis, en part perquè ERC ha considerat que el seu pacte amb el PSOE és una oportunitat que cal explorar. Tot i això, la portaveu d'ERC, Marta Vilalta, ja va explicar dilluns que els republicans no són ingenus i que són escèptics respecte fins on pot arribar el PSOE en la taula de negociació entre governs.

I és que el PSOE és el mateix que va aplicar el 155, que va prometre l'extradició de Puigdemont, que va fer befa de Junqueras en uns dibuixos animats, etcètera. Però és inviable arribar a un acord polític entre diferents sense un punt de partida, i aquest acord pot ser-ho. O no. El temps ho dirà. En tot cas, el que cal exigir ara als que l'han acordat és que se n'expliquin tots els detalls perquè la ciutadania ho pugui valorar amb tota la informació sobre la taula. I, sobretot, que es comenci a treballar, que es posin dades a les trobades i que aquestes s'omplin de contingut. Abans, però, caldrà posar d'acord els dos socis del govern català, ja que el pacte és per a una taula de diàleg entre executius, i això, d'entrada, no ha començat amb bon peu. Com en qualsevol negociació, el que farà bons o no els acords seran els fets i no pas les paraules.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Relleu al Brasil

El líder ultraconservador Jair Messias Bolsonaro assumeix la presidència del Brasil disposat a enterrar tretze anys de governs d'esquerra.

10
anys

Tragèdia

El Guinardó acomiada l'any amb tragèdia. Moren quatre persones en un immoble del carrer Castillejos que volien fugir escales avall.

20
anys

Sense 'efecte 2000'

Els pitjors temors que una errada informàtica provoqués el caos durant la transició del 1999 al 2000 no van complir-se, exceptuant Gàmbia.

Full de ruta

David Brugué

Vint anys dels vint anys

“F a vint anys que tinc vint anys. Vint anys i encara tinc força, i no tinc l'ànima morta, i em sento bullir la sang.” Aquest és

el primer fragment del *Fa vint anys que tinc vint anys*, la cançó de Serrat. Vint nois que aquest any fan vint anys relaten avui en aquesta edició quines són les seves preocupacions respecte a una societat canviant que no té a veure amb la que els seus pares i avis hem conegut. Perquè les incògnites, els desitjos, els anhels que tens quan tens vint anys no són els mateixos que quan fa vint anys que tens vint anys. Ni la societat és la mateixa, afortunadament en molts aspectes de justícia social, per exemple.

Les frustracions que ha d'afrontar aquesta nova generació de joves no seran exactament les mateixes que hem hagut d'entomar els precedents. Però en tindran. I el futur sempre és una incògnita que espanta. Igual que ens va passar a nosaltres. I les inquietuds que tenen els pares d'ara són, se-

Els reptes d'una societat hiperconnectada ofereixen també noves oportunitats que les generacions precedents no hem tingut abans

gurament, les mateixes que tenien els nostres. Totes les societats són canviant, i aquest canvi no ha de ser motiu d'espant. Sinó d'il·lusió, ocasió, esforç i esperança. Però els reptes d'una societat hiperconnectada ofereixen també noves oportunitats que les generacions precedents no hem tingut. Oportunitats per fer millor les coses del que hem fet i fem nosaltres, i per canviar les coses.

Ni ells ni ningú saben en quin món viuran els nois i noies que aquest 2020 fan vint anys. Els experts pronostiquen canvis climàtics, radicalitzacions, dificultats d'accés a l'habitatge o contaminació. Però els auguris catastrofistes no deixen de ser això: auguris. Ha passat a cada generació des que el món roda. De casos d'èxit i de fracàs la història n'està farcida. I el que seria interessant seria veure què pensen aquests nois de vint anys quan d'aquí a vint anys en faci vint que els tenen. Com ens ha passat a tots, la vida no serà la mateixa. I les maneres de pensar, tampoc.

Tribuna

José Rodríguez. Sociòleg

D'identitats i identitaris

L' independentisme es mou en una pulsio dialèctica entre un essencialisme identitari que ens pot portar a la marginalitat i la dilució de la identitat catalana en un no res per necessitat d'ampliar la base. Patim aquesta dicotomia on la solució bona implica no deixar-se arrossegar pels corrents perillosos de l'identitarisme però tampoc diluir tant els elements que ens fan identificar com a catalans que deixem de ser un moviment d'alliberament nacional i passem a ser un 15-M més.

EN TENIM, DE PROPIETARIS DE LA VERITAT suprema, de tots colors, des d'apòlogues que ens recomanen fer un discurs identitari espanyol per “sumar” part dels catalans, a grans gurus acadèmics que ens recomanen ser els més nacionalistes de tots. Tots dos tipus de savis s'equivoquen de ple.

ELS PRIMERS OBVIEN que un moviment independentista es construeix al voltant d'una major identificació política i nacional amb un poble, en aquest cas el ca-

talà, que sobre un altre poble, l'espanyol. Si no entenem que hi ha elements d'identificació nacional rere aquest projecte no estarem entenent res.

AQUESTS ELEMENTS D'IDENTIFICACIÓ no han de ser necessàriament identitarisme català. També es poden construir al voltant d'elements de caràcter social i de llibertats polítiques. Però no podem evitar fer “construcció nacional”, un relat nacional i construir elements d'identificació nacional. Deixar de banda o obviar elements d'aquesta identificació com pot ser la llengua catalana crec que és un greu error.

ELS GURUS DE FER MÉS NACIONALISME cometem dos errors. El primer és obviar que el terme *nacionalista* és un terme recremat, no només per l'acadèmia, sinó a l'imaginari públic de tot Europa. El nacionalisme a Europa es troba associat a identitarisme, a xenofòbia, a una extrema dreta rànica i a un regionalisme de curta volada, si no més directament als totalitarismes del segle XX.

QUI ENS RECOMANA LIDERAR el terme *nacionalista* només ho pot fer des d'una finestra tan estreta que no veu més enllà del seu pati. El segon error és perdre el que realment fa fort el moviment nacional català: que l'adscripció al poble català i a la identitat catalana és voluntària. A diferència d'altres identitats nacionals, com l'espanyola, on el pes de la família i l'origen és molt més important, hem fet que ser català sigui una cosa voluntària i que ningú ens ho pot negar.

SIGUI COM SIGUI, entre identitaris i els que fan un espanyolisme independentista ens podríem trobar o bé fent normes sobre repartiment de carnets de català per un costat o fent més aviat construcció nacional espanyola, que poc sentit té amb un projecte d'alliberament català. Entre uns i altres hi ha un espai molt ample de grisos que ens permet fer un discurs social, nacional i polític ben ampli que inclogui la majoria de catalans i que a més no dilueixi els elements d'identificació amb el poble de Catalunya.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Qualificar i desqualificar

■ “Pot semblar idiota i actuar com a tal, però no es deixi vostè enganyar, és realment idiota” (Groucho Marx, 1890-1977). En tots els àmbits de la vida es donen actituds i comportaments que mereixen un qualificatiu, el problema rau a trobar la paraula adequada; es tracta, per tant, d'expressar-se amb la màxima claredat possible, amb educació i evitant formes grolleres malgrat que, de vegades, no és fàcil. Un greu problema afegit és la perversió actual del llenguatge per tal d'evitar dir les coses pel seu nom, estratègia molt útil en política quan es tracta de crear estats d'opinió basats, massa sovint, en interpretacions capcioses o directament en mentides que, com és notori, tard o d'hora es demostra que han estat un nyap. Els relats basats en falsedats que han propiciat sentències injustes, la comparació sistemàtica

entre el nazisme i l'independentisme, els discursos feixistes incendiàries, les vergonyoses acusacions al marge de la presumpció d'innocència, les intoxicacions disfressades de notícies aparegudes en coneguts –no precisament per la seva professionalitat– mitjans de comunicació, els programes escombraries amb pretensions informatives –liderats per impresentables– d'alguns canals de TV considerats mediàtics, els comentaris de tertulians sense escrúpols i per si no n'hi hagués prou, darrerament, com a sùmmum d'indignitat, les desbocades crítiques a la sentència del TJUE i els atacs a La Marató de TV3... Acabem un 2019 farcit de qualificacions i desqualificacions, il·lustració perfecta d'una manera de fer que ve de lluny i que va en augment. Tant de bo el 2020 sigui un any de normalització, perquè el desgavell ja dura massa.

JAUME FARRÉS BOADA
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

Catalunya és solidària

■ Les injustícies, la pobresa i la misèria sempre han estat presents en la vida dels segles i per desgràcia no ho aturarem però sí ho mitigarem. Malgrat tot, tenim l'obligació d'apaivagar aquesta plaga fins als límits de l'impossible, independentment del color i de la procedència dels que pateixen aquestes mancances socials. Quan veus determinades societats que viuen en l'opulència, despreocupades dels qui no tenen ni un mos per mitigar la fam, per salvaguardar-se de les inclemències del clima per manca d'aixopluc, penses que el món no és just per culpa d'una societat egoista i temerosa de perdre uns estatus socials obtinguts amb l'explotació dels més dèbils, quan en realitat són ells en gran part els culpables del que passa en el seu entorn més pròxim, la misèria

dels més necessitats.

Catalunya sempre ha estat solidària i l'obra social és un exemple que moltes altres societats haurien d'imitar. A on no arriba el govern per manca de finançament i de recursos, la societat se'n fa responsable. La prova la tenim amb La Marató de TV3, amb els menjadors socials, amb el Gran Recapte, etcètera, quan superem amb escreix les xifres totals del que es recull en tot l'Estat espanyol. A pesar dels números creixents d'una menystinguda solidaritat, des de l'altiplà ens diuen que som insolidaris, garrepes, gasius i avars. Si suméssim l'espòli que patim i la manca d'inversions per part de l'Estat que any rere any es fan més evidents, com l'incompliment d'uns pressupostos aprovats i que mai s'han portat a terme, estaríem a tocar de l'excel·lència.

PERE MANUEL GIRALT PRAT
Sant Just Desvern (Baix Llobregat)

La frase del dia

“La reforma de les pensions [...] es durà a terme. Espero del govern que trobi la via per a un compromís ràpid”

Emmanuel Macron, PRESIDENT DE LA REPÚBLICA FRANCESA

Tribuna

Àngel Castiñeira / Josep M. Lozano. Professors d'Esade (URL)

Bill Viola som nosaltres

Nietzsche digué que aprendre a mirar és l'ensenyament preliminar per a l'espiritualitat. Si ho voleu comprovar, regaleu-vos una estona amb Bill Viola, a la Pedrera, o amb les obres instal·lades en diversos punts de Catalunya. Tot en el seu videoart trasbalsa els nostre patrons i hàbits. Estem acostumats a anar a les exposicions i ser nosaltres els amos del temps: decidir el ritme i la velocitat de la visita. Viola ens trenca el patró: és l'obra la que ens marca el ritme, i, si no ens hi adaptem amb respecte i humilitat, passarem sense veure res. En un món que ens bombardeja d'imatges, Viola amb la seva proposta ens convida a deixar de ser receptors passius per passar a ser acollidors pacients. En un món esbojarrat, hem de tornar a aprendre a viure en el temps i a viure el temps. I en això excel·leix Viola perquè, de la mateixa manera que tot pintor té una paleta de colors que hem d'aprendre a veure, ell té una paleta de temps que hem d'aprendre a viure. Perquè la pregunta que ens adreça és: quan fa que no vius íntimament en el teu present?

COM QUE NO SUPORTEM LA LENTITUD, diem que les seves obres són lentes. Però el que no suportem no és la lentitud, el que no suportem és la dispersió de la nostra accelerada fugida endavant quotidiana, que és el que ens revelen els seus vídeos. Ens hem acostumat a passar el temps i a passar pel temps; i a no deixar que el temps passi per nosaltres. El temps en els seus registres més primaris; el naixement i la mort, per descomptat. Però també les hores del dia o les estacions de l'any. I les transformacions i transfiguracions radicals a les quals ens anem enfrontant al llarg de la nostra vida, sense adonar-nos-en perquè ni parem esment a com es van produint. Per això Viola és un mestre de la dilatació de l'instant. Perquè els

canvis es veuen en l'acceleració, però la impermanència es copsa en la lentitud. En la mirada atenta. Atenta a què? Als registres primordials de tota condició humana: les emocions bàsiques, les experiències vitals constitutives. A la pròpia humanitat irrepètible, en definitiva. Humanitat única i, alhora, compartida: per això qualsevol visita a l'obra de Viola agermana els desconeguts que ens hi apleguem en una comunitat de silenci. En els vídeos de Viola no se sent ni una paraula, però no es tracta d'un silenci mut, sinó d'un silenci màximament eloqüent, que esdevé l'aire que respirem. I en això, per cert, liquida definitivament –si mai us l'heu cregut– el tòpic estúpid que la tecnologia deshumanitza o que és incompatible amb l'humanisme. El que és incompatible són l'estupidesa, la superficialitat i la irresponsabilitat, i no per on es canalitzen. En el cas de Viola és precisament la qualitat tecnològica la que configura la seva interpel·lació sobre la nostra qualitat humana. Gosaria dir que es pot entendre també l'atenció pacient i persistent a l'obra de Viola com una iniciació a la meditació. La seva obra silenciosa, que dilata el temps i es dilata en el temps, ens confronta amb

“En un món esbojarrat, hem de tornar a aprendre a viure en el temps i a viure el temps. I en això excel·leix Viola

el propi silenci personal i ens recorda que no hi ha paraula autèntica que no neixi del silenci. M'ha fet recordar allò atribuït a Bodhidharma segons el qual el zen és una transmissió fora de tota doctrina, que apunta directament al cor humà i ens fa viure desperts i atents a la realitat. Podríem dir –anàlogament– que Viola apunta a una experiència semblant. És sabut que coneix bé les diverses tradicions místiques, però per això mateix la seva aportació ens resulta especialment necessària. Perquè les coneix bé s'absté de fer allò que és tan habitual de fer entre nosaltres: proposar una mena de pastitx suposadament espiritual, una macedònia de pràctiques religioses diverses, sincretismes d'aficionat inculte, o espiritualitats que proposen una realització al servei de la submissió.

VIOLA VA DIRECTE als registres humans bàsics, que són la infraestructura de tota espiritualitat sana i humanitzadora, i on totes es retroben. Ell ens retorna al silenci primordial, i deixa en les nostres mans les diverses paraules que hi poden brollar. Com un acupuntor savi i expert, els seu vídeos són agulles que van directes als punts on se'ns activa la regeneració i la sanació de la nostra vida, diguem-ne també espiritual sense por. Regeneració i sanació que neixen en nosaltres mateixos i des de nosaltres mateixos sempre gràcies a les relacions amb els altres. Amb tots els altres que ens envolten i que parlen i viuen des de la pròpia qualitat humana, encara que no en sàpiguen un borrall, de fer vídeos. Viola ha deixat dit: “M'he acabat adonant que el lloc més important on la meua obra cobra vida no és en una galeria de museu, ni en una sala de projecció, ni en un televisor, ni tan sols a la pantalla de vídeo mateixa, sinó en la ment de l'espectador que l'ha vist. De fet, només és aquí on pot existir.” I és que Bill Viola som nosaltres.

De set en set

Sara Muñoz

Ja cal que es calcin

Estan extasiats de veure com els partits independentistes es barallen entre si? Doncs ja cal que es calcin. La decisió

d'ERC respecte a la investidura de Pedro Sánchez –sobretot si es confirma el sí dels republicans– i la més que probable inhabilitació del president Quim Torra, que té molts números de desembocar en unes noves eleccions al Parlament de Catalunya, no faran res més que enterbolir encara més les relacions entre els uns i els altres. Una nova cita electoral, i amb l'hegemonia de l'independentisme en joc, durà els partits a voler pescar vots entre els ri-

Tinguem present Sampere: “Només es perden per sempre els dies sense amor”

vals directes. Confiem que, almenys, es pactin unes mínimes normes de respecte o el drama pot ser majúscul. Amb un inici del 2020 que es preveu enredat, l'esperança rau en el fet que dins aquesta societat resti marge per impulsar el seny, que el caràcter pacífic i dialogant del poble català s'acabi imposant sobre els reis de la crispació i l'engany, que aquells que no tenen cap mena d'escrúpul vagin veient com el món els aïlla i que tothom qui construeix s'obri pas entre aquells que només pensen a destruir. Posats a demanar, el 2020 hauria de ser l'any en què els murs de les presons i dels països del primer món no fossin invencibles i en què qualsevol conflicte polític del món es resolgués per la via del diàleg i la diplomàcia. I, sobretot i sisplau, l'any que està a punt d'arrencar, tinguem sempre present el gran Màrius Sampere: “Només es perden, per sempre, els dies sense amor.”

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez i el republicà Gabriel Rufián, a l'hemicicle del Congrés dels Diputats el dia del ple de la constitució ■ EMILIO NARANJO / EFE

Sánchez força ser investit dimarts per por a Marchena

La investidura es precipita el cap de setmana de Reis pel risc que el Suprem no deixi sortir Junqueras i que això dificulti l'abstenció a ERC ■ Ultima els noms dels ministres del seu nou govern amb Iglesias

David Portabella
MADRID

Després de ser president en funcions des del 28 d'abril d'unes eleccions que van coincidir amb la Setmana Santa i de voler jugar-se la seva victòria amb la repetició electoral del 10 de novembre, Pedro Sánchez apuja l'aposta i força ser investit dimarts obligant a celebrar un ple al Congrés en ple cap de setmana i amb el dia de Reis pel mig. La por que el jutge del Suprem Manuel Marchena entri en el fons del cas d'Oriol Junqueras el 7 de gener i prohibeixi la sortida de la presó del líder d'ERC per ser eurodiputat —en contra del que diuen el Tribunal de Justícia de la UE i l'advocacia de l'Estat— és tan angoixant pel risc de dificultar l'abstenció a ERC que el manament del “com més aviat millor” s'ha imposat a tot i a tots.

Arruïnant la cavalcada de Reis a tots els diputats i

Les frases

“Els representants polítics no tenim aquest privilegi de vacances i dies festius. Si cal ser-hi un 31 o un altre dia, s'hi està”

“Qui vulgui vacances es pot dedicar a una altra activitat que no sigui la política”

José Luis Ábalos
MINISTRE DE FOMENT EN FUNCIONS I SECRETARI D'ORGANITZACIÓ DEL PSOE

funcionaris que no són de Madrid, el que Sánchez ha dictat a la presidenta del Congrés, Meritxell Batet, i que ella comunicarà aquest matí, és obrir el ple d'investidura el dissabte 4 de gener a les 9 del matí amb el discurs del candidat. Arrencar la investidura en dissabte permetrà que Sánchez pugui ser votat a la primera diumenge a

Catalunya, obsessió de tots els 'barons' per Cap d'Any

Tant amb l'accent aragonès del socialista Javier Lambán com amb l'accent madrileny de la popular Isabel Díaz Ayuso, tots els missatges de Cap d'Any i de felicitació del 2020 dels presidents autonòmics han compartit una obsessió: Catalunya i el pretès tracte de favor fruit de la investidura que ERC facilitarà a Pedro Sánchez. “Aragó no generarà cap tensió territorial, però tampoc admitem que per apaivagar les tensions que

la tarda —mentre Melchor, Gaspar i Baltasar omplen el centre de Madrid amb la rua a uns metres del Congrés— en una votació fracassada perquè necessita la majoria absoluta de 176 vots que no té. Seria finalment dimarts, 48 hores després de la primera votació, quan Sánchez seria investit president espanyol pel fet de tenir més síes que

puguin generar altres regions se'ls atorguin privilegis o tractes de favor”, denunciava el president d'Aragó.

El cas més insòlit va ser el de la presidenta madrilenya, que, després d'un “Bona nit espanyols que viviu a Madrid”, va fer un discurs de Cap d'Any centrat en Catalunya i alhora va voler simular que no feia el discurs. “Avui tenia un discurs en què pretenia exposar el balanç dels primers quatre mesos del meu govern i els rep-

nos gràcies a la imprescindible abstenció d'ERC.

Desfer l'empat a 163

El marcador que ara té Sánchez és un empat a 163: els 163 vots a favor del PSOE, Podem, PNB i Més País, pels 163 vots en contra segurs del PP, Vox, Ciutadans, Junts per Catalunya i la CUP. La fita del PSOE és arrencar l'abs-

tes per al 2020, però en aquests moments de preocupació compartida pel destí d'Espanya i quan els atacs contra el nostre país es concentren en el rei, que és cap de la nació, he decidit no fer el discurs de Cap d'Any i en lloc d'això adherir-me a les paraules del rei”, va dir Ayuso. El gal·lec Alberto Núñez Feijóo va denunciar els “acords amb líders fugats i condemnats” que tenen “el propòsit confesat” de liquidar Espanya.

tenció d'ERC —que pot venir acompanyada de la d'EH Bildu— i alhora el sí de regionalistes com ara Terol Existeix o el cantàbric PRC de Miguel Ángel Revilla, i aquests recelen del que haurà promès el PSOE als republicans, en particular sobre l'abast de la consulta als catalans. “Mentre no s'aclareixi què significa l'abstenció

d'ERC, que ningú compti amb el vot a favor del Partit Regionalista de Cantàbria”, avisa ara Revilla.

L'elecció del dia que avui formalitzarà Batet ha vingut condicionada per la data triada per ERC per reunir el consell nacional i per la por al que poden fer amb Junqueras tant el jutge Marchena com la Junta Electoral Central, que en la seva reunió de demà abordarà la inhabilitació de Quim Torra. Fins i tot el PSOE s'ha sumat a aquest ritme frenètic convocant l'executiva que ratificarà els acords amb Podem i el PNB precisament demà, el mateix dia del Consell de Ministres.

Oblit de la conciliació

Qui s'ha entregat aviat a defensar aquest calendari estrambòtic de la investidura és el ministre de Foment i secretari d'organització del PSOE, José Luis Ábalos. “Els representants polítics no tenim aquest privilegi de vacances i dies festius. Si cal ser-hi un 31 o un altre dia, s'hi està”, va esgrimir Ábalos, com si la decisió afectés els 350 diputats i ningú més. Però el que no va dir Ábalos és que fer un ple el cap de setmana previ a Reis no només afecta polítics que en casos com el seu es mouen en cotxe oficial i fent tallar el trànsit al seu pas, sinó també diputats de fora de Madrid, funcionaris del Congrés i policies que han de custodiar la Carrera de San Jerónimo i els accessos enmig de la multitudinària cavalcada. “Qui vulgui vacances es pot dedicar a una altra activitat que no sigui la política”, va dir el dirigent d'un partit que en el programa electoral fa bandera de la conciliació familiar.

Ministrable dels comuns

Que Sánchez i Iglesias donen per descomptat l'aval d'ERC, ho prova el fet que el president i el futur vicepresident segon ultimïn ja el repartiment de ministres que tindrà el primer govern de coalició que Madrid veu des de la Segona República. Amb quatre carteres a Podem —una d'elles per a Alberto Garzón, d'IU— sumades a la vicepresidència d'Iglesias, les grans vacants són les de Josep Borrell a Afers Exteriors i Meritxell Batet a Política Territorial. Pels comuns, cotitza a l'alça el nom de Rosa Lluch. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El pacte entre ERC i el PSOE obre una nova crisi en el govern

■ L'acord inclou una consulta ciutadana per validar el resultat de la mesa de negociació ■ JxCat "no s'hi sent vinculat" i retreu als republicans manca de lleialtat ■ Torra i Aragonès es reuneixen avui

E.A. / E.B. / F.E.
BARCELONA

El consell nacional d'ERC validarà aquesta tarda l'acord que el partit va tancar dilluns amb el PSOE per tal que la investidura de Sánchez tiri endavant en el ple que començarà dissabte vinent i acabarà dimarts en segona volta. Tanmateix, les repercussions d'aquesta entesa poden estendre's a banda de permetre formar govern a Espanya també poden, paradoxalment, provocar esquerdes greus en l'executiu català.

Així, avui, el mateix dia que la militància d'ERC validarà l'acord, també hi ha prevista una reunió entre el president Torra i el vicepresident Pere Aragonès després que el cap de l'executiu criticués als republicans que "un acord de partit no ha de vincular el govern, ERC no governa sola", va etzibar.

Les guspies entre els socis de govern es van encendre quan JxCat es va desmarcar de l'acord l'endemà de l'anunci i enmig d'un context crispat per una possible inhabilitació del president Torra que deixaria els republicans al capdavant del govern. La decisió està a la taula de la Junta Electoral Central, que es reunirà demà, divendres. JxCat, de moment, no se sent vinculat a un pacte entre partits en què no ha participat i observa deslleialtat en el seu soci a la Generalitat cap al president Torra i cap al seu executiu, ja que l'acord inclou una mesa de negociació entre governs. "Aquest suposat acord que no coneixem no compromet la meitat del govern. Un actor en solitari arriba a un acord en què es compromet el govern, s'imaginen si això hagués estat al revés?", es va preguntar la cap de files de JxCat a Madrid en una compareixença el darrer dia de l'any. Laura Borràs va deplorar que grups par-

El president Torra i el vicepresident Aragonès, a l'hemicicle del Parlament durant un ple al desembre ■ ACN

lamentaris de l'oposició no independentistes –amb referència al PSC i els comuns– coneguin els termes de l'acord abans que JxCat i va rebutjar que se'ls demani una adhesió incondicional a un pacte que ja s'ha tancat.

"L'Estat no compleix, és irreformable", va afirmar Borràs, que va recordar l'"apoyaré" de José Luis Rodríguez Zapatero. La diputada va criticar que ERC es pugui abstenir davant d'un full de ruta del PSOE i Podem que parla, en el punt 9, d'apostar "per una Espanya forta i cohesionada" i va qüestionar que això sigui compatible amb el fet d'avançar cap a l'autodeterminació. També va lamentar que socialistes i podemites ventilin amb dues línies la carpeta catalana, que en-

calla la investidura, en contrast amb el detall de la resta de punts de l'acord. "És un pacte i un govern de retrocés", va concloure Borràs, que el va qualificar d'"inútil i decebedor". "En un moment que hauria pogut ser de màxima força de l'independentisme a Madrid, veiem que s'han rebaixat les expectatives, constatem un afebliment de la força de l'independentisme a l'Estat", va indicar.

Queixes de les entitats

L'ANC va advertir els "risques enormes" que, a parer seu, representen els termes de l'acord subscrit entre el PSOE i ERC, mentre que la Cambra de Comerç de Barcelona ahir mateix va reclamar que si es dona suport a la investidura de Sánchez "s'asseguri el dè-

ficit acumulat en infraestructures" i que "s'hi incorpori el reconeixement al dret a l'autodeterminació i l'alliberament dels presos i preses polítiques i el retorn dels exiliats". La Cambra calcula que el dèficit d'infraestructures a Catalunya és proper als 45.000 milions d'euros acumulats i per això exigeix que s'investeixi un president de govern espanyol "només si el candidat reconeix i adopta el compromís de solucionar aquest dèficit".

Quant a l'ANC, la presidenta de l'entitat, Elisenda Paluzie, en una compareixença d'urgència dimarts al migdia es va mostrar molt crítica amb un pacte que, segons va recalcar, no inclou qüestions essencials, i aparentment irrenunciables, a les quals

havien arribat les formacions independentistes, i com són el respecte al dret a l'autodeterminació, la fi de la repressió i l'amnistia per als presos polítics. "Veiem com ens encaminem cap a una segona transició tutelada des de dalt, pels aparells judicials i policials de l'Estat, que tancaria la finestra d'oportunitat que s'havia obert per aconseguir la independència", va sentenciar Paluzie, per a qui l'acord entre el PSOE i ERC té altres arestes que el fan impugnable. Una de les més evidents, segons va recalcar, és que redueix el conflicte català "a una qüestió interna de l'Estat espanyol que està en vies de solució" i, per tant, és perd l'oportunitat d'interacionalitzar-lo. Arribats a aquest punt, una de les estratègies és apel·lar a les

bases dels republicans perquè facin pressió per tombar aquesta entesa. "Els demanem que reflexionin", va expressar Paluzie.

Sigui com sigui, no es preveu que la militància d'ERC avui tiri enrere un pacte que ha costat quatre reunions per acordar una abstenció i que a més ja disposava de la validació del darrer consell nacional per negociar amb Sánchez. Així, amb tot embastat, la militància donarà llum verd a un acord que es podria acabar de detallar al llarg de la trobada. De moment, se sap que el principal acord és la constitució d'una mesa de negociació entre governs que es crearia per resoldre el conflicte territorial i que, a més a més, els acords a què arribin seran sotmesos a votació mitjançant una consulta ciutadana.

Les frases

“ERC no es pot abstenir davant un pacte [PSOE i Podem] decebedor i inútil”

Laura Borràs
DIPUTADA DE JXCAT AL CONGRÉS

Es preveu que la primera trobada estigui encapçalada pels presidents Pedro Sánchez i Quim Torra, tot i que aquest últim està pendent del que dicti demà la Junta Electoral sobre la seva inhabilitació arran del recurs presentat per Ciutadans i el PP.

Torra versus Asens

El PSOE, de moment, es manté en un segon pla fins que avui els republicans segellin l'acord. L'últim a afegir-se a la polèmica va ser ahir el diputat de Podem al Congrés, Jaume Asens que va defensar que la consulta sobre els acords presos en una taula de diàleg entre governs és "un punt de partida", però que no implica una renúncia al referèndum. Torra també va reaccionar a les paraules d'Asens, qui li demanava que no vagi amb "maximalismes", que no faci "monòlegs" i que sigui capaç de "flexibilitzar posicions". "Cap maximalisme, tan sols allò que el Parlament i el Govern han acordat: l'exercici del dret a l'autodeterminació, la fi de la repressió i l'amnistia", va dir Torra ahir en una piulada a Twitter. ■